

Geuren die zich verspreiden

door: A. Gibert

Hooglied 1:12-14

Alle dingen zijn wankelen, zelfs rijkdom is onbetrouwbaar alles wat God daarover zegt wordt letterlijk vervuld. De gelovigen hoeven niet bang daarvoor te zijn, wij zijn niet verschrikt zoals anderen daarvoor. Laten wij juist de Persoon van Christus meer waarderen en wat we in Hem bezitten. Laten wij van deze onpeilbare rijkdommen genieten, wij bezitten ze en ze zullen ons niet ontrukkt worden. Dat de Heilige Geest ons hart mag verlichten en ons in staat stelt de schoonheid en uitmuntendheid van Hem te zien. Want in Hem zijn rijkdom, eer, luisterrijke goederen en gerechtigheid. Hij wil ons, die Hem liefhebben, werkelijke goederen in bezit laten nemen. Mochten wij te midden van deze onrustige en woelige wereld, de zoete rust smaken van Zijn hart in afwachting van het ogenblik, dat we Zijn welbekende stem zullen horen.

“Hoor, mijn geliefde! Zie, daar komt hij, springend over de bergen, huppelend over de heuvelen. Mijn geliefde is als een gazel of het jong van een hert”. (Hoogl. 2:8). Het Hooglied is het verhevenste lied, want het bevrijdt ons van onszelf en houdt ons bezig met het uitmuntende van Hem, wiens naam is als uitgegoten olie (Hoogl. 1:3) en uitblinkt boven tienduizend (Hoogl. 5:10) alles aan Hem is gans bekoorlijk (Hoogl. 5:16). Hij laat ons Zijn schoonheid zien en laat ons van Zijn liefde genieten. De vijand omgeeft het boek Hooglied met een geheimzinnige sluier die veel mensen niet durven wegnemen. Daardoor worden ons veel rijkdommen en zegeningen ontnomen en worden we beroofd van het genot van die liefde, die sterker is geweest dan de dood.

Zoals altijd moeten wij het Woord benaderen met heilige eerbied. Het is heilige grond waarop een ongewijde en niet ontschoeide voet zich niet ongestraft kan bewegen. Velen hebben veel zegen gemist door de lering van dit heilig boek te veronachtzamen. Om meer over dit boek na te denken, willen we speciaal over drie verzen nadenken uit Hoofdstuk 1. Ze zijn bijzonder kostbaar voor onze dagen.

Vers 12

Vers 12 spreekt profetisch over een gebeurtenis te Bethanië toen de verworpen Koning twee dagen voor Zijn dood met enkele discipelen aan tafel zat. Toen

werd een kruik met kostbare en dure nardus gebroken en over Zijn Persoon uitgegoten en het hele huis werd met de balsemgeur vervuld. In dat ernstige uur heeft een nederige vrouw gemeend, dat niets te groot en te kostbaar was om haar Geliefde te eren. Ze heeft in haar liefde alles voor Hem opgeofferd, niets had waarde voor haar dan Hij alleen. Waar zijn onze harten mee bezig? We hebben nog maar een ogenblik om Hem onze liefde te betuigen, te midden van een christenheid, die Zijn heerlijkheid miskent. Wat doen wij voor Hem? Maria had een goed werk voor Hem gedaan. Duizend jaar tevoren kondigde de Heilige Geest aan wat deze vrouw zou doen en al tweeduizend jaar spreekt men over wat deze vrouw gedaan heeft. Wat een les voor ons.

Vers 13

Dit vers spreekt ook over reukwerk. Nu niet over de doordringende geur van de nardus; maar de geur van de bittere mirre, dat spreekt van het lijden van Christus, Zijn wonden en tranen. De zuivere mirre is die van de tranen. Onze tekst herinnert aan de gewoonte om in de kleren een boeket bloemen of aromatische planten te doen. Van de geuren daarvan kon de drager en zijn omgeving genieten. Een bundeltje mirre op het hart. Een beeld van wat voor ons de herinnering moet zijn aan het lijden, dat nu voorbij is, maar waarvan wij de herinnering zullen bewaren in eeuwigheid. De nacht is voor ons de lange sombere tijd van de afwezigheid van Hem, die nu verborgen is in de hemelen. De nacht is ver gevorderd, de dag is nabij, weldra verschijnt aan de horizon de blinkende Morgenster. Mochten wij nooit ons bundeltje mirre vergeten en dat het altijd op onze harten mag liggen, totdat de dageraad opgaat en de schaduwen vluchten. Als de geur daarvan zich verspreidt, zijn we soms bedroefd maar altijd aanbidden wij. Want als we zullen opgaan uit te woestijn, te midden van de lof en aanbidding van alle verlost, stijgt de liefelijke geur van de mirre nog naar de hemel.

Vers 14

We vinden hier nog een reukwerk, dat zich verspreidt. De geur van een tros van hennabloemen in Engedi's

wijngaarden. Engedi is een merkwaardige stad in de woestijn. Bij de verdeling van het land werd deze toegewezen aan de Koninklijke stam, Juda (Joz. 15:62). In die stad zocht de verworpen koning David toevlucht en trok hij zich terug, toen hij achtervolgd werd door Saul (1 Sam. 24:1, 2). Bij Engedi verenigden zich ook de koningen, die zich verbonden hadden tegen Josafat (2 Kron. 20:2). Nu is er geen kwestie meer van een verworpen koning, gevaren, vijanden, worsteling en strijd. Nu is het vreugde overal, de wijngaarden van Engedi geven hun goede wijn en brengen vreugde en gemeenschap aan allen, die de koning liefhebben. De witte, sterk ruikende bloem van de hennaplant, ontluikt op de morgen van de eeuwige lente. Het is een mooi beeld van Christus in de luister van Zijn regering wanneer op Zijn hoofd Zijn kroon zal bloeien. In die dag zal op elke plaats de geur van Zijn naam verspreid worden. Dat is de toekomst die allen die Zijn verschijning liefhebben verwachten. Het ogenblik is nabij, dat de goddelijke Salomo bewonderd zal worden door allen al Hij er de kroon zal dragen

waarmee Zijn moeder (Israël, dat Hem lang verworpen heeft), Hem zal kronen op de dag van Zijn bruiloft, op de dag van de vreugde zijns harten (Hoogl. 3:11).

Seigneur ! Quand sera-ce
Que ces temps heureux,
Qu'aura ta face,
Comblent nos vœux ?
Ton épouse crie:
«Viens, Prince de paix,
« Viens, Prince de vie,
« Régner à jamais ! »

(Hymnes et Cantiques 95)

Heer, wanneer zal dat zijn
Dat deze gelukkige tijden,
Waarop uw gelaat zal schijnen
en onze wensen zijn vervuld?
Uw bruid roept:
Kom, Vrededorst,
Kom, Vorst des levens,
Regeer in eeuwigheid.

Oorsprong: [Le Messager Evangélique 1932-4](#)

Titel: (niet bekend)